

OPINIO

11

Un feixisme de got i ganivet

Francesc Viadel

12

Estapé respon

Fabià Estapé / Toni Canís

13

L'altre cisma d'Avinyó

Albert Closas

15

Després i darrere Kirienko

Llibert Ferri

16

Curiel i la xarxa 'Solidaritat'

Xavier Vinader

17

El model català

Josep Huguet

18

Pujol-Zaplana: no hi ha color

Ramon Barnils

Defugen el problema

J. J. Pérez Benlloch

Genètica de les tradicions

Pau Viciano

19

El card de Dürer

Martí Domínguez

71

L'opinió de Pere Gimferrer

Agustí Pons

82

Una literatura inexistent

Joan Francesc Mira

EDITORIAL

Què vol Zaplana?

Eduardo Zaplana va anar el passat 4 de maig a Barcelona en missió de bona voluntat, per "agafar el bou per les banyes", com va dir ell, i acarar el problema de les difícils relacions entre els governs del País Valencià i Catalunya. Unes relacions, més que difícils, inexistents a nivell polític. Que les administracions catalana i valenciana tinguin una relació funcional per la lògica del fet geogràfic no vol dir que hi haja una relació autèntica. Es una realitat que no discuteix ningú.

Zaplana també va dir a Barcelona en veu alta allò que ja s'ha dit moltes vegades abans: la inexistència de relacions, la incomunicació, és absurda. Aquesta situació, fins i tot, és perjudicial per al desenvolupament de tots dos territoris, tenint en compte les enormes possibilitats que obriria una col·laboració sincera entre Catalunya i el País Valencià.

Però després de dir unes quantes veritats, el president de la Generalitat Valenciana es va parar aquí i va quedar enganxat a les banyes del bou, sense saber què fer-ne. De la seua boca no va eixir, almenys en públic, cap proposta concreta per resoldre aquesta situació absurda que, de tants anys que dura, ja sembla normal.

No va dir què s'ha de fer perquè "els valencians no se senten agredits per Catalunya". Mentida: sí que va donar pistes. Va dir, per exemple, que no hi hauria d'haver ingerències en els problemes interns del País Valencià. O que els polítics catalans haurien de prescindir dels seus "ambaixadors" i relacionar-se únicament amb el govern valencià.

Les dues solucions són difícils d'aplicar perquè, de moment, i des de fa molts i molts anys, les "ingerències" catalanes en la política valenciana són pràcticament inexistents, tret de les febles incursions de partits polítics nacionalistes que no han tingut, fins ara, cap transcendència parlamentària. Sembla difícil pensar que un partit polític amb suport parlamentari suficient per a governar haja de condicionar la seua política a les posicions de partits extraparlamentaris.

També és difícil prescindir dels "ambaixadors". València i Barcelona estan a menys de tres hores de tren, el flux de relacions econòmiques, socials i culturals és enorme, vital, lliure, i en aquestes condicions parlar d'"ambaixadors" és, com a mínim, una exageració. No hi ha de qui prescindir.

Potser el problema cal començar a buscar-lo en les omissions d'Eduardo Zaplana. En per què el president de la Generalitat Valenciana va a Barcelona i no diu ni una sola paraula de la matèria que entrebanca les relacions entre Catalunya i el País Valencià: la política lingüística i cultural del Partit Popular. Molt difícil serà que a Convergència i Unió facen ulls clucs a la realitat i, com si no passara res, normalitzen les relacions amb un govern que frena la normalització lingüística amb dilacions, dobles llenguatges, falsos debats i concessions al secessionisme, mentre potencia una cultura despersonalitzada i castellanitzada farcida de Julios Iglesias i *Tómbolas*. Eduardo Zaplana potser no entén que una cosa és la no ingerència i, una altra, ser cornut i pagar el beure. ■

"Potser el problema cal buscar-lo en per què Eduardo Zaplana va a Barcelona i no diu ni una sola paraula de la política lingüística i cultural del Partit Popular."